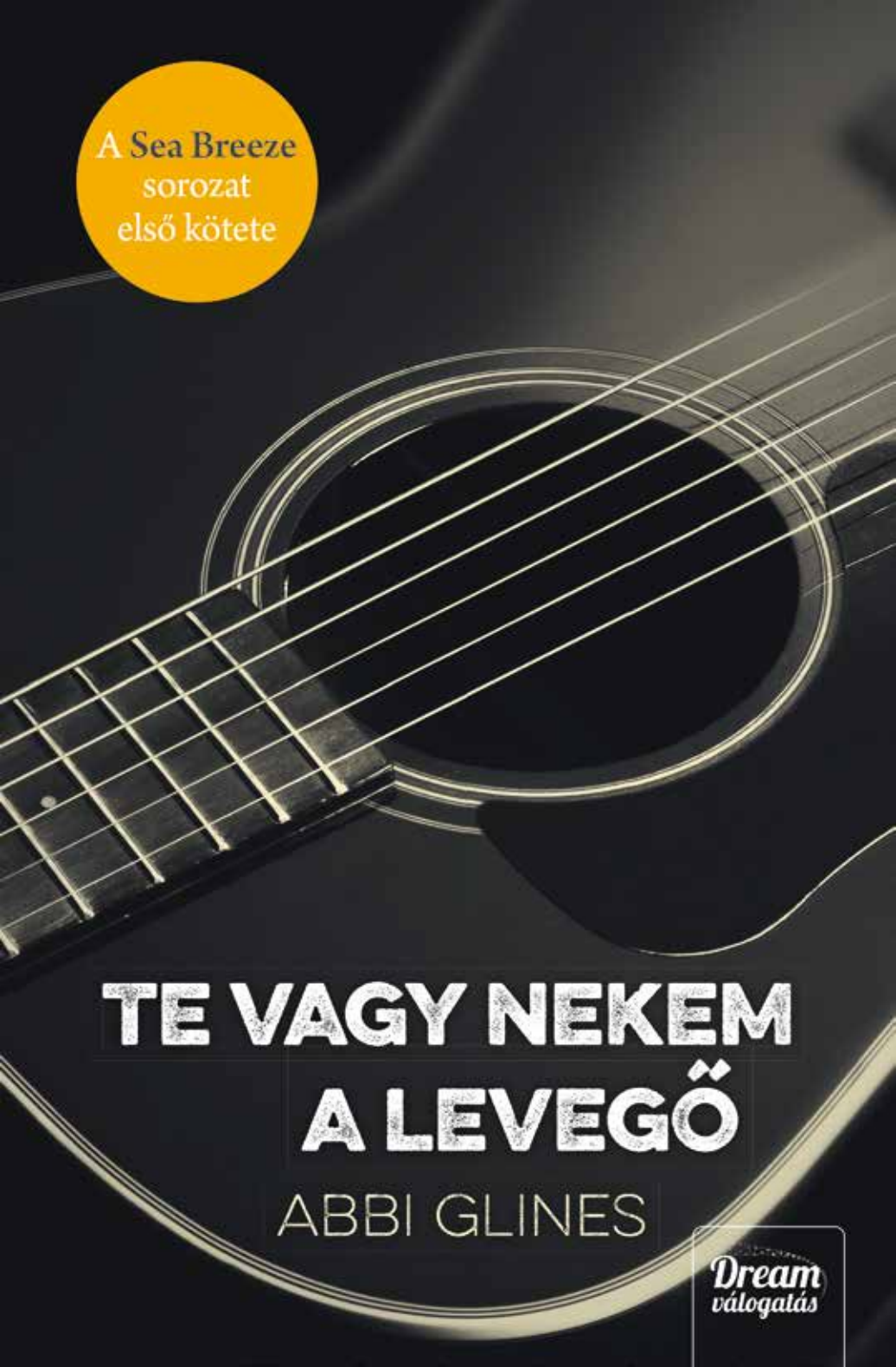

A Sea Breeze
sorozat
első kötete

TE VAGY NEKEM A LEVEGŐ

ABBI GLINES

Dream
válogatás

A tengerparti kisvárosban, Sea Breeze-ben Sadie felfedezi, hogy a szenvedélynek semmi sem állhat az útjába. Felkavaró olvasmány a bestsellereiről híres Abbi Glinestől.

Sadie White a nyári szünetben a tengerparton dolgozik, de nem holmi strandörként. Mivel a mamája terhes, és nem hajlandó dolgozni, ezért helyette Sadie lesz az egyik közeli szigeten nyaraló gazdag család házvezetőnője.

Amikor a család megérkezik a nyári vakációra, Sadie döbbenet látja, hogy a tulajdonos nem más, mint Jax Stone, a világ egyik legismertebb ifjú rockere. Ha Sadie egy mindennapi lány lenne – ha nem azzal telne az élete, hogy gondját viseli az anyjának, és rendben tartja az otthonukat –, akkor talán feldobná, hogy egy rocksztárnak dolgozhat. De nem ez a helyzet.

Sadie-t nem izgatja a hírnév, ám Jax mégis vonzódik hozzá. A lány lenyűgözi, de a fiú küzd a vonzalom ellen. Jax világában a kapcsolatok nem működnek, és minél jobban kívánja Sadie-t, annál erősebb a meggyőződése, hogy a lány többet érdemelne. A nyár végére Jax rájön, Sadie nélkül lélegezni sem képes. Vajon a szerelem legyőzi a két világ közt tátongó szakadékot?

ABBI GLINES Birminghamben, Alabama államban született. A kisvárost, Sumitont, ahol felnőtt, tizennyolc évesen hagyta ott, középiskolai szerelme kedvéért. Abbi jelenleg Fairhope-ban él, három gyermekével és férjével, Keithszel. Ennek a könyvnek az ötletét egy emlékezetes pillanatnak köszönheti, amelyet egy hajókirándulás során élt át.

Abbi több regénye bekerült a Wall Street Journal, a The New York Times és a USA Today bestsellerlistáira.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Abbi a romantikus történetek mestere. Képes úgy írni, hogy mi is átélhetjük az érzelmek teljes skáláját. Képes vagyok én is szerelembe esni olvasás közben.”

I Heart YA Books

„A könyv nemcsak a fordulatos cselekmény miatt izgalmas, hanem azért is, mert egy ifjú rocksztár mindennapjaiba nyerhetünk bepillantást.”

Goodreads

„Boldog vagyok, hogy ennek a könyvnek még lesz folytatása. Abbi annyira le tudja kötni a figyelmemet a könyveivel, hogy épp csak enni és inni járok ki a szobámból. A Vincent testvérek sorozat is lehetetlen volt.”

Bittersweet-Enchantment

„Abbi szívfacsaró történetet írt, ami azt a reményt kelti az olvasóban, hogy mindenki szerethető, és a hőn áhított boldogság is elérhető.”

The Bookish Babes

„Ebben a könyvben minden benne van, ami egy tökéletes olvasmánynak kötelező eleme: a küzdelmek, hogy ne maradjunk izgalom nélkül; a csalódások, hogy aztán felemelkedhessünk; és a beteljesülés, hogy minket is megperzseljen a forró szerelem.”

Amazon

ABBI GLINES

TE VAGY NEKEM A LEVEGŐ

— részlet —

1. fejezet

– Ma nem mész dolgozni? – kérdeztem csodálkozva az előrehaladott terhes mamámat, aki bugyiban és melltartóban hevert az ágyában. A terhesség még nagyobb drámai hősnőt csinált Jessicából, mint azelőtt volt, hogy védekezés nélkül lefeküdt egy másik lúzerrel.

A fejére húzta a párnáját és jajveszékelt.

– Rémesen érzem magam, Sadie. Menj ma el helyettem!

Már a tanév vége előtt tudtam, hogy ez be fog következni. Tegnap volt az utolsó tanítási nap, és ahelyett, hogy lóghatnék, mint egy normális tizenéves, Jessica elvárja, hogy pénzt keressek. Mintha végig azt tervezte volna, hogy majd beállok helyette.

– Lehetetlen, hogy csakúgy odamenjek és beálljak helyetted! Miért felelne meg nekik egy 17 éves gyerek?

Jessica lehúzta fejéről a párnát, és bedobta az évek során tökéletesre fejlesztett duzzogását.

– Sadie, már nem bírok takarítani ezzel a strandlabda nagyságú pocakkal. Melegem van és fáradt vagyok. Muszáj segítened! Te mindent meg tudsz oldani.

Az ablakhoz mentem, hogy kikapcsoljam a légkondit. – Ha nem állítanád folyamatosan 20 fokra, akkor kevesebből is

kijönnénk. Tudod, mennyibe kerül egész nap járatni?! – Nem tudja, nem is érdekli, de azért megkérdeztem.

Grimaszt vágva felült. – El tudod képzelni, milyen melegem lehet ezzel a pluszsúllyal?

Erősen kellett uralkodnom magamon, nehogy megjegyezzem: ő volt az, aki nem használta az óvszert. Én megvettem, és figyeltem is rá, hogy mindig legyen nála több is. Még figyelmeztettem is a randi előtt.

Időnként nehéz észben tartani, hogy ki is a felnőtt a családban. Többnyire úgy tűnt, a szerepeink felcserélődtek. Jessica ugyan felnőtt, de ez nem jelenti azt, hogy képes lenne ésszerű döntéseket hozni. Egyszerűen hiányzik belőle a felelősségtudat.

– Tudom, hogy meleged van, de nem költhetjük minden fillérünket légkondicionálásra!

Ő csak sóhajtott, és visszahanyatlott az ágyba. – Mindegy – dűnnyögte.

Megkerestem a táskáját és kinyitottam. – Rendben, ma megcsinálom helyetted, remélem, bejutok a kapun. De ha nem megy, akkor nekem ne panaszkodj, én figyelmeztettelek. Én csak minimálbéres melót kaphatok, amiből a számlákat sem tudjuk kifizetni. Ha nem jössz, akkor felesleges az egész.

Még ki sem mondtam, máris tudtam, hogy ő nyert. Jessica két hónapot dolgozott, meg tudta tartani a munkáját.

– Sadie, mindketten tudjuk, hogy meg tudod csinálni.

Bánatosan sóhajtottam és otthagytam. Már aludt is, mire elkészültem. Haragudni akartam rá, de hatalmas pocakját látva inkább megsajnáltam. Nem ő volt a világ legjobb mamája, de hozzám tartozott. Felöltöztem, és indulás előtt még bekukkan-

tottam hozzá. Halkan horkolt, a légkondi megint 20 fokra volt állítva. Először ki akartam kapcsolni, de aztán meggondoltam magam. A lakásban máris meleg volt, és a hőmérséklet napközben csak emelkedni fog.

Kint felpattantam a biciklimre. 30 perc alatt a hídhöz értem, amelyen az alabamai Sea Breeze-hez tartozó elegáns szigetre lehet átjutni. Helyiek nem laknak arrafelé, csupa gazdag családnak van ott nyarlója, olyanoknak, akik teljes személyzetet alkalmaznak. Jessica megcsípett egy házvezetőnői állást 12 dolláros órabérrel. Imádkoztam, hogy gond nélkül átvehessem a munkáját.

A címet megtaláltam a táskájából kihalászott alkalmazotti kártyáján. Kicsi volt az esélye, hogy megkapom a munkát. Minél tovább kerekkeztem a szigeten, annál nagyobb és különlegesebb házakat láttam. A mamámat a harmadik házban alkalmazták. Naná, hogy neki a legfeltűnőbb helyen kell dolgoznia, persze közvetlenül a tengerparton. A hatalmas, gazdagon díszített vaskapunál átadtam Jessica személyi kártyáját a kapuőrnek, aki haragosan végigmért. A jogosítványomat is odaadtam.

– Jessica lánya vagyok. Ő megbetegedett, ma én jönnék helyette.

A továbbra is haragos kapuőr valakinek telefonált. Nem tűnt túl biztatónak, hogy senki sem tud rólam. Két másik óriás jött a kapu felé. Mindkettőn napszemüveg volt, mintha focisták lettek volna, akiknek fekete öltöny helyett inkább a nemzeti focicsapat mezét kellett volna viselniük.

– Miss White, kérem, mutassa a táskáját!

Ez inkább parancsnak hangzott mintsem kérésnek, a másik pedig már le is kapta a vállamról.

Nyeltem egyet, próbáltam nyugodtnak látszani. Mindketten barátságtalanok és nagyok voltak, nem úgy festettek, mint akik megbíznának bennem. Talán veszélyesnek látszottam a 165 centimmel? Végignézttem ócska fehér sortomon és a vörös trikómon. Vajon feltűnt nekik, hogy ezekben a cuccokban sehol sem lehet fegyvert rejtegetni? Nem értettem, hogy a két óriás miért nem akar beengedni. Ha fenyegetést jelentettem volna, bármelyikük bekötött szemmel és hátrakötözött kézzel is képes lett volna ártalmatlanná tenni. Na, ettől nevetgetnékem támadt. Ajkamat harapdálva vártam, hogy kiderüljön, vajon veszélyes kicsiny személyemet beengedik-e a minden képzeletet felülmúlóan nagy vaskapun.

– Bemehet, Miss White. Kérem, használja a kőfal baloldalián lévő személyzeti bejáratot, jelentkezzen a konyhán, ahol majd eligazítják.

Azon tanakodtam, hogy kik lehetnek azok az emberek, akiknek a kapuját egy ekkora Góliátnak kell őriznie? Visszamentem a bringámért, és a nyitott kapun keresztül begurultam. Megkerültem a buja pálmafákat és a trópusi kert csücskét, és megpillantottam a házat. A *Híresek és gazdagok* című sorozatban látni ilyeneket. El sem tudtam képzelni, hogy ilyenek egyáltalán létezhetnek Alabamában. Egyszer jártam Nashville-ben, ott láttam ekkora házakat, de azok sem voltak ilyen díszesek.

Összeszedtem magam, a kanyarban igyekeztem megállás nélkül tolni a bringámat, miközben a hatalmas méreteket bámultam. Látótávolságon kívül a falnak támasztottam a biciklit. A személyzeti bejárat is pompás volt. A 4 méternél is magasabb kaput csodálatosan vésett S betű díszítette. A kapu nemcsak

magas, de meglehetősen súlyos is volt, minden erőmre szükség volt, hogy ki tudjam nyitni. Bekukkantottam a hatalmas előszobába, majd beléptem egy apró helyiségbe, ahol három íves ajtó közül kellett választanom. Még sosem jártam itt, nem tudtam, hogy melyik lehet a konyha. Benéztem a jobb oldali első ajtón. Egy hatalmas társalgónak tűnt, semmi különös, de nem volt benne konyhai felszerelés. Ezután benyitottam a második ajtón, ott egy nagy kerek asztalt láttam, körülötte emberekkel. Egy nagydarab, idősebb nő egy olyan tűzhely előtt állt, amelyet még sosem láttam. Ilyeneket éttermek használhatnak.

Tehát ez itt a konyha. Beléptem az íves ajtón.

A tűzhelynél álló nő felvonta a szemöldökét, amikor észrevett. – Segíthetek? – kérdezte élesen parancsoló hangon, ugyanakkor viszont az *Andy Griffith Show* Bee néniére hasonlított. Mosolyogtam, nagyon melegem lett, úgy éreztem, mindjárt felrobban az agyam, amikor észrevettem, hogy a szobában ülők mind engem bámulnak. Mindig is utáltam a feltűnést, ezért régebben igyekeztem minél kisebbre összehúzni magam. Persze, ahogy nőttem, ez egyre kevésbé sikerült. Próbáltam elkerülni minden olyan helyzetet, amely arra biztatná az embereket, hogy beszélgetni kezdjenek velem. Nem vagyok remete, csak az a helyzet, hogy sok minden nyomja a vállamat. Már kislánykoromban tudtam, hogy a barátkozás nem nekem való. Túlságosan lefoglal a mamámról való gondoskodás. Ezért egyre magasabb fokon űzöm az érdektelenség művészetét.

– Ööö, hát izé, azt mondták, hogy jelentkezzem a konyhán további utasításokért. – Hirtelen elhallgattam és vártam.

Tudtam, hogy amint elhallgattok, a nő kidob, ezt utáltam, de nem tehettem mást, várnom kellett.

– Azt biztosan tudom, hogy én nem vettelek fel. Ki küldött?

Gyűlöltem a rám meredő szempárokat. Bárcsak ne lett volna Jessica olyan makacs! Szükségem lett volna rá, legalább az első nap. Miért csinálja ezt velem mindig?!

– Sadie White vagyok, Jessica White lánya. Ő ma nem érzi jól magát, és én jöttem helyette dolgozni. Úgy volt, hogy, izé, vele fogok dolgozni ezen a nyáron.

Bárcsak ne látszódott volna rajtam az idegesség, de hát mindenki engem bámult. Az asszony a homlokát ráncolta, pontosan úgy, ahogy Bee néni szokta, amikor valami nagyon felboszszantja. Kis híján elrohantam.

– Jessica nem kérte, hogy itt segíthess a nyáron, én meg nem alkalmazok kölyköket. Nem tetszene a családnak. Talán ősszel, amikor elutaztak, tehetünk egy próbát.

A mindent betöltő idegesség hirtelen elmúlt, kétségbeestem a gondolattól, hogy elveszíthetjük a bevételt, amire akkora nagy szükségünk van. Ha Jessica megtudja, hogy nem helyettesíthetem, akkor az is lehet, hogy feladja. Elővarázsoltam legfelénőttebb hangomat, és elhatároztam, hogy megmutatom ennek az asszonynak, hogy a munkát nálam jobban senki se tudná elvégezni.

– Megértem az aggodalmát. Azonban ha adna egy lehetőséget, akkor megmutatnám, hogy mire vagyok képes. Pontos leszek, és mindent megcsinálok. Kérem, tegyen egy próbát!

A nő az asztalnál ülők valamelyikére pillantott, mintha a véleményét kérné. Aztán megint rám nézett, és tudtam, hogy sikerült megváltoztatnom a döntését.

– Jól van, Sadie White, a próba most kezdődik. Beosztalak Fran mellé. Mi valamikor együtt kezdtünk itt dolgozni. Ő majd kiadja a munkát, és aztán beszámol nekem. A nap végén megkapod a válaszomat. Ez a próba, és ajánlom, hogy ne hibázz!

Bólintottam, és rámosolyogtam Franre, aki ekkor már felállt.

– Kövess! – utasított a magas, vékony, vörös nő, aki legalább 65 éves lehetett. Sarkon fordult, és elhagyta a konyhát.

Tettem, amit mondtak, és a konyhában ülők egyikének sem néztem a szemébe. Meg kell kapnom a munkát.

Fran egy folyosóra vezetett, számtalan ajtó mellett haladtunk el. Aztán megálltunk, kinyitotta az egyiket, és beléptünk. A szoba a padlótól a mennyezetig tele volt könyvespolcokkal. Hatalmas, sötétbarna bőrfotelek álltak szétszórva. Nem voltak szembefordítva egymással, nem úgy nézett ki, mintha itt vendégeket vagy társaságot fogadtak volna. Nyilvánvalóan ez volt a könyvtár. Ide azért jönnek, hogy keressenek egy könyvet, aztán belesüppedjenek az egyik hatalmas, kényelmes fotelbe.

Fran, némi eleganciával, maga előtt széttárt karokkal mutatott a helyiségre. Ez ettől az idős hölgytől elég meglepő volt.

– Ez Mrs. Stone kedvenc helyisége. Egész évben zárva van. Portalanítani kell a könyveket és a polcokat, a karosszékekhez speciális bőrtisztítót használunk, az ablakokhoz pedig itt a Windex. A drapériákat ki kell porszívózni, a parkettát felmosni és viaszolni. Mrs. Stone azt szereti, ha a szentélyében minden tökéletes. Ebédidőben érted jövök, enni a konyhában szoktunk.

Fran az ajtóhoz ment, hallottam, hogy valakit üdvözl. Egy tisztítószerekkel megrakott kocsival tért vissza.

– Itt van minden, amire szükséged lehet. Nagyon vigyázz a bekeretezett képekre és műtárgyakra! Figyelmeztetlek, ebben a házban minden nagyon értékes, és mindent a legnagyobb gondossággal kell kezelni. Elvárom, hogy keményen dolgozz, ne fecsérelj az idődet butaságokra!

A szigorú arcú Fran ezek után távozott.

Körbejártam, hogy hozzászokjak a különleges környezethez. A helyiség nem volt igazán nagy, inkább zsúfoltnak látszott. Azt gondoltam magamban, hogy ezt meg tudom csinálni, hogy nem kívánnak tőlem semmi lehetetlent. Összeszedtem a portörölköket, és a könyvespolcokhoz rögzített létrákhoz mentem. Felül kellett kezdeni, hisz a por lefelé száll.

Mindent leporoltam, és az ablakokat is megpucoltam, mire Fran értem jött, hogy ebédelni menjünk. Szükségem volt az ételre és egy kis pihenésre. Merev arcának igencsak megörültem. Körbetekintett, és bólintott, mielőtt visszakísért ugyanazon az útvonalon, amelyen reggel is némán végigjöttünk. Amikor az utolsó kanyar után beléptünk a hatalmas, csillogó konyhába, az orromat megcsapta a frissen sült kenyér illata. Mary asszony a tűzhely mellett egy fiatalabb nőnek magyarázott valamit. Kontyukat egyformán hajhálóval rögzítették.

– Jó az illata, Henrietta. Ez menni fog neked! Ma ezt az adagot megkóstoltatjuk a személyzettel, ha mindenkinek ízlik, akkor te fogsz kenyeret sütni a családnak. – Mary asszony a kötényébe törölte a kezét és megfordult. – Á, itt a mi új alkalmazottunk. Hogy ment?

– Jól – felelte Fran bólogatva.

Azon tanakodtam, hogy vajon Fran nem kedvel, vagy sohasem szokott mosolyogni?

– Ülj csak le! Még rengeteg dolgunk van, mielőtt a család megérkezik.

Fran után én is leültem, és Mary asszony ennivalóval megakasztott tárgyakat tett elénk. Valamit jól csinálhattam, mert Fran egyenesen hozzám fordult. – A személyzet itt, ennél az asztalnál eszik. Különböző időben jövünk ebédelni. Azt veszel, amit akarsz.

Bólintottam, az egyik tálcáról elvettem egy szendvicset, és friss gyümölcsöt is választottam.

– Innivalót ott találsz a pulton. Választhatsz vagy készíthetsz valamit magadnak.

A pulthoz mentem, és limonádét töltöttem magamnak. Csöndben ettem, és Mary asszonyt hallgattam, aki további utasításokat adott a Henriettának nevezett nőnek. Kenyeret készítettek az aznapi vacsorához. Fran kísérletet sem tett, hogy beszélgessem velem, aminek nagyon örültem.

Étkezés után Frant követve a mosogatónál leöblítettem a tányéromat, majd betettem a mosogatógéphez. Néma csöndben tértünk vissza a könyvtárba. Ekkor már kevésbé voltam ideges, és sokkal jobban érdekelt maga a hely. A folyosón fotókat láttam. Két aranyos kisfiúról készültek a képek. Ahogy haladtunk, egyre idősebbeknek látszottak. A könyvtár hatalmas bejárata mellett egy életnagyságú képről egy nagyon ismerős arc mosolygott rám. Ezt az arcot rengetegszer láttam már a tévében és a képes újságokban. Az előző este, vacsora idején is szerepelt

a tévében. Jessica evés közben az *Entertainment Dailyt* nézte. A műsor egyik kedvenc témája az ifjú szívtipró rocker, Jax Stone. Egy lány karjai közt volt látható, akiről azt pletykálták, hogy szerepelni fog a következő videoklipjében. Fran megállt mögöttem. Felé fordultam, ő pedig a képet nézte.

– Övé ez a ház. Bármelyik nap megérkezhet a szüleivel és a testvérével. Tudod ezt a helyzetet kezelni?

Csak bólogattam, egy szót sem bírtam kipróbálni magamból, annyira meglepett, hogy Jax Stone képét látom a falon.

Fran tovább ment, én pedig követtem.

– Miatta nem alkalmazunk tizenéveseket. Ez az ő magánrejtekhelye. Fiatalabb korában a szülei ragaszkodtak hozzá, hogy tartson minden évben egy nyári szünetet távol Hollywood reflektorfényeitől. Most már idősebb, de nyaranta idejár. Időnként különböző eseményekre elutazik, de a nyár nagyobbik felét itt tölti, ez az ő rejtekhelye. A család is vele jön, mivel év közben nem sokat látják egymást. Ha ezt nem tudod kezelni, azonnal menned kell. A diszkréció maximálisan kötelező. Ezért fizetnek itt ilyen magas béreket.

Összeszedtem magam, és felkaptam a vödrömet. – Bármire képes vagyok. Ez a munka sokkal fontosabb számomra, mint egy ifjú rocksztár.

Fran bólintott, de látszott rajta, hogy nem hisz nekem.

Még nagyobb elszántsággal vetettem magam a munkába. A hosszú nap végén csöndben hallgattam Fran szigorú beszámolóját. Úgy vélte, jó munkaerő lennék, és hogy kaphatnék egy lehetőséget. Köszönetet mondtam neki és Mary asszonynak. Muszáj félretennem pénzt az őszre, hisz akkor a baba miatt

Jessica már nem fog tudni dolgozni, nekem pedig vissza kell mennem az iskolába. Menni fog.

Igen, Jax Stone híres volt, és hihetetlen acélkék szemei megdobogtatták a szívemet. Ezt kár lenne letagadnom. Azonban ennek nem csak az volt az oka, hogy véletlenül ő volt az egyik leggyönyörűbb példánya a férfinemnek. Mindenki tudja, hogy a szépség csupán a felszín. Feltételeztem, hogy a belőle áradó felszínesség oly mértékig taszító, hogy egyáltalán nem zavar, hogy a házat kell takarítanom, sőt, hogy akár össze is futhatok vele. Ráadásul a fiúkról tulajdonképpen semmit sem tudtam. Nem fecsérelem rájuk az időmet még akkor sem, ha mindent megtettek azért, hogy szóba álljak velük. Akadt náluk nagyobb problémám is, például, hogy legyen mit ennünk, vagy hogy a mamám ne felejtse el befizetni a számlákat.

Rengeteg pénzt költöttem óvszerre, amit aztán a kezébe nyomtam, a táskájába dugdostam, mielőtt a körülötte zsongó pasik valamelyikével randizni ment. Ha erre gondolok, nehezen tudom visszafogni a haragomat. Az olcsó cuccokban is csodálatosan festett. A számtalan gusztustalan férfi egyike azt mondta, hogy örököltém varázsos tekintetét. Szőke göndör haját, tiszta kék szemét és súlyos fekete szempilláit is sikerült megörökölnöm. Azonban hiányzott belőlem az az egyetlen dolog, amely megóvhatna bizonyos katasztrófáktól: meglehetősen ostobának látszottam. Időnként a mamám emlékeztetett is erre, de ettől nem keseredtem el, inkább a szegénység számlájára írtam. Jessica ezt személyiségem hiányosságának, én inkább mentőkötélnak tartottam. Nem akartam olyan lenni, mint ő. Ha az ostobaság megóv attól, hogy a lába nyomába lépjek, akkor hálás vagyok érte.

A lakásunk, amelyért közel havi ötszázat kellett fizetnünk, egy hatalmas, öreg ház földszintjén volt. Amikor beléptem, nem találtam Jessicát. Csupán négy helyiség volt, nem juthatott messzire. – Mama? – Semmi válasz.

Éppen lement a nap, így kimentem a Jessica által patiónak nevezett udvarra. Szerintem nem volt több, mint egy apró földkupac. Kint állt az udvaron, közszemlére téve hatalmas pocakját abban a bikiniben, amelyet néhány héttel korábban egy turkálóban magamnak vásároltam. Felém fordult és mosolygott. A reggeli rosszullét nyomai eltűntek. Az arca inkább tündökölt.

– Sadie, hogy ment? Mary asszony nagyon megkínzott? Remélem, hogy rendesen viselkedtél vele. Szükségünk van erre a munkára, te pedig időnként olyan durva és barátságtalan vagy!

Végighallgattam a szociális készségeim hiányosságairól szóló hablatyolását, megvártam, hogy befejezze, csak akkor szóltam. – Megkapom a melót nyár végéig, ha akarom.

Jessica színpadiasan felsóhajtott. – Remek, mert a következő hónapokban tényleg pihennem kell. A baba mindent kiszed belőlem! Te még nem értheted, milyen nehéz terhesnek lenni!

Szerettem volna emlékeztetni, hogy én megpróbáltam megővni őt a terhességtől, a koszt pénzéből vagytonokat költöttem az ostoba óvszerekre, de ez mit sem használt. Inkább csak bólogattam, és együtt bementünk a házba.

– Éhen halok, Sadie. Össze tudnál gyorsan dobni valamit? Most már kettő helyett kell ennem.

Már hazafelé menet kitaláltam, hogy mi lesz a vacsora. A mamám egyáltalán nem boldogul a konyhában. Életem első nyolc évét valahogy átvészeltam mogyoróvajás és lekváros kenyéren.

Valamikor kilencéves korom körül rájöttem, hogy a mamám segítségére szorul, és ekkor elkezdtem felnőni, sokkal gyorsabban, mint a normális gyerekek. Minél több segítséget ajánlottam neki, annál több mindent bízott rám. Mire betöltöttem a tizenegyet, mindent én csináltam.

A tészta forrt, a húsmártás gőzölgött, én meg a szobámba mentem. Ledobtam a ruháimat, és felvettem a kivágott címkéjű, olcsó farmeremet, amely – nem meglepő módon – ruhatáram alapdarabja volt, meg egy pólót. A ruhatáram nem túl változatos.

A konyhában a tésztafőző hangja figyelmeztetett, hogy nézek rá az ételre. Arra nem lehetett számítani, hogy Jessica felkel bármit is megnézni. Visszaszaladtam az apró konyhába, villával kivettem egy spagettiszálat, amit aztán a tűzhely mögötti falhoz csaptam. Odaragadt, tehát kész.

– Na de Sadie, miért dobálsz a tésztát a falra? Honnan szedted ezt az ostobaságot?

A plafonra bámultam, majd Jessicára, aki a bikinimben hevert a lakáshoz tartozó kifakult, pasztellszín kanapén.

– Egyszer a tévében láttam, amikor kicsi voltam. Jól megjegyeztem, ráadásul működik.

– De ez undorító! – morogta Jessica a kanapéről.

Ha akarna, se tudna vizet forralni, de elhatároztam, hogy befogom a számat, és befejezem a vacsorát.

– Kész van! – Kiraktam a tányérra egy kupac spagettit, tudva, hogy arra fog kérni, vigyem be neki.

– Drágám, hoznál nekem egy tányérral?

Vigyorogtam. Sikerült egy lépéssel megelőznöm. Azokban a napokban ritkán kelt fel, csak ha már feltétlenül muszáj volt.

Egy villát és egy kanalat tettem a tányérra, és bevitettem neki. Fel sem ült. Nagy pocakjára tette a tányért, és úgy evett. Egy pohár édes jeges teát is vittem neki, aztán visszamentem, hogy magamnak is szedjek. Megéheztem a munkától, ennem kellett.

